

**BELKİ
BİR BAŞKA
HAYATTA**

Belki Bir Başka Hayatta
Özgün Adı | *Maybe In Another Life*
Taylor Jenkins Reid

Yabancı Yayınları | 442

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Burcu Karatepe
Düzeltili | Elif Nihan Akbaş
Kapak Tasarımı ve Grafik | Ashlan Kopuz

1. Baskı, Ekim 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-45-2

© Taylor Jenkins Reid, 2015
© Yabancı Yayınları, 2022
Türkçe Çeviri © Gökçe Çiçek, 2016

Sertifika No: 63989

Bu eser ONK Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş. aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır..
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

**Taylor
Jenkins Reid**

**BELKİ
BİR BAŞKA
HAYATTA**

Çeviren
Gökçe Çiçek

*Erin, Julia, Sara, Tamara ve karşıma kaderin çıkardığını
hissettiğim tüm kadınlara.
Umarım birbirimizi farklı evrenlerde de
tanıma şansına erişiriz.*

Koltuğumu koridor tarafından ayırtmam iyi olmuştu çünkü uçağa son gelen bendim.

Geç kalacağımı biliyordum zaten. Neredeyse her yere geç kalırdım. Koridor tarafındaki koltuklardan birini ayırtmamın nedeni de buydu. Yerime oturmak için insanları ayağa kaldırmaktan nefret ederdim. Sinemada sürekli tuvaletim gelse de hiç tuvalete gitmeme sebepim de buydu.

El bağajıma sıkıca sarıldım ve kimseye çarpmamaya çalışarak koridoru geçtim. Bir adamın dirseğine çarptım ve fark etmemiş olmasına rağmen ondan özür diledim. Fakat hafifçe koluna sürttüğüm bir kadın bana sanki onu bıçaklamışım gibi baktı. Özür dilemek için ağzımı açtım ama sonra bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdim.

Koltuğum hemen gözüme ilişti. Uçaktaki tek boş koltuk orasıydı.

İçerinin havası ağırdı. İnsanları oyalamak için hazırlanan şu anlamsız, hafif müziklerden çalıyordu. Etrafımdaki konuşmalar, üst taraftaki bölmelerin kapatılırken çıkardıkları seslerle bölünüyordu.

Koltuğuma ulaştım ve yanımdaki kadına gülümseyerek yerime oturdum. Kadın orta yaşlı ve kiloluydu; siyah ve beyazdan oluşan kırçilli saçları vardı. Çantamı ayaklarımın dibine iterek emniyet kemerimi bağladım. Önümdeki servis sehпасı kapalıydı. Elektronik cihazlarımı da çoktan kapatmıştım. Koltuğum dik konumdaydı. Her yere geç kalınca, kaybettiğiniz zamanı nasıl telafi edeceğinizi ister istemez öğreniyordunuz.

Pencereden dışarı baktım. Valiz görevlileri neon renkli ceketleriyle, üst üste sıralanmış valizleri uçağa taşıyorlardı. Daha sıcak bir iklime doğru yol alacağım için mutluydum. Uçuş esnasında okumamız için bırakılan dergilerden birini elime aldım.

Çok geçmeden motorun gürültüsünü duydum ve altımızdaki tekerleklerin dönmeye başladığını hissettim. Uçuşa geçtiğimiz sırada, yanımda oturan kadın koltuğun dirseklerini yakaladı. Kanı donmuş gibiydi.

Uçaklardan korkmuyordum. Köpekbalıklarından, kasırgalardan ve haksız yere tutuklanmaktan korkuyordum ama uçmaktan korkmuyordum.

Kadının parmakları sıkılmaktan bembeyaz olmuştu.

Dergiyi önümdeki koltukta bulunan keseye sıkıştırdım. "Pek sık uçmuyorsunuz sanırım?" dedim. Kendimi heyecanlı ve gergin hissettiğim zamanlarda konuşmak beni her zaman rahatlatırdı. Eğer konuşarak ona yardımcı olabileceksem, bu kadar elimden gelirdi.

Uçak havada kaymaya başlarken kadın dönüp bana baktı. Gergin bir sesle, "Korkarım ki hayır," dedi. "New York'tan pek sık ayrılmam. İlk defa Los Angeles'a uçuyorum."

"Şey, eğer sizi rahatlatıcaksa söyleyeyim, ben çok sık uçarım ve şimdiye kadar yaptığım tüm yolculukların yalnızca kalkış ve inişi zordu. Bu kısmı atlatmak için üç dakika daha sabredeceğiz, bir de inişe geçeceğimiz son beş dakika biraz zor olacak. Geri kalanı ise... otobüs yolculuğundan farksız. Yani toplamda sekiz gergin dakika geçirdikten sonra Kaliforniya'ya inmiş olacağız."

Uçak yukarı doğru yöneldi. Eğim o kadar fazlaydı ki, kordorda başıboş duran bir su şişesi arka tarafa doğru yuvarlandı.

Kadın, "Topu topu sekiz dakika mı yani?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet, sadece sekiz dakika. New Yorklu musunuz?"

O da başını salladı. "Ya siz?"

Omuz silktim. "New York'ta yaşıyordum. Şimdi de Los Angeles'a geri dönüyorum."

Uçak ansızın aşağıya doğru eğildi ve sonra burnunu yukarı kaldırarak bulutların üzerine çıktı. Kadın derin bir nefes aldı. İtiraf etmeliyim ki, benim bile azıcık midem bulanmıştı.

"New York'ta sadece dokuz ay kaldım gerçi," dedim. Ne

kadar uzun konuşursam, türbülans boyunca kadının dikkatini o kadar dağıtabilirdim. "Son zamanlarda birçok yeri dolaşım. Boston'da okula gittim. Sonra D.C.'ye, ardından Portland, Oregon'a taşındım. Sonra da Seattle'a. Sonra Austin, Texas'a ve sonra da New York'a. Hayallerin gerçek olduğu şehre. Ama belli ki bu benim için geçerli değilmiş. Aslında Los Angeles'ta büyüdüm, bu yüzden her ne kadar orayı evim olarak göremesem de geldiğim yere dönüyorum diyebilirim."

"Aileniz nerede peki?" Kadının sesi gergindi. Dümdüz önüne bakıyordu.

"Ailem ben on altı yaşındayken Londra'ya taşındı. Kız kardeşim Sarah, Kraliyet Bale Okulu'na kabul edilince bu fırsatı tepmek istemediler. Ben de L.A.'de kalıp okulumu bitirdim."

"Kendi başınıza mı yaşadınız?" İşe yarıyordu. Dikkat dağıtma operasyonum, yani.

"Liseyi bitirene kadar en yakın arkadaşımın ailesiyle kaldım. Sonra da üniversiteye gitmek için oradan ayrıldım."

Uçak sonunda dengelendi. Kaptan, uçağın yüksekliğini anons etti. Kadın, koltuğun dirseklerine dayadığı ellerini gevşeterek derin bir nefes verdi.

"Gördünüz mü?" dedim. "Tıpkı otobüs gibi."

"Teşekkür ederim."

"Ne demek."

Camdan dışarıya bakmaya başladı. Dergiyi bir kez daha elime aldım. Kadın bana döndü. "Neden bu kadar fazla eyalet değiştirdiniz?" diye sordu. "Zor olmadı mı?" Sonra hemen kendini toparladı. "Hâlime baksanıza. Nefesim düzene girer girmez sanki annenizmişim gibi konuşmaya başladım."

Gülüştük. "Yo, önemli değil." Bunu kasıtlı olarak yapmıyorum. Göçebe hayatı sürmek bilinçli olarak yaptığım bir seçim değildi. Yine de aldığım taşınma kararını veren hep ben oldum. İçimde, şu anda bulunduğum yere ait olmadığımı dair sürekli büyüyen bir his vardı ve çok yakın bir gelecekte gerçekten ait olduğum bir yer bulacağım umuduyla hareket ediyordum. "Sanı-

rım... Bilemiyorum," dedim. Bunu kelimelere dökmek oldukça zordu, özellikle de yanımda pek tanımadığım biri varken. Ama sonra ağzım kendiliğinden açıldı ve kelimeler dökülmeye başladı. "Gittiğim hiçbir yere ait olduğumu hissedemedim."

Kadın bana bakarak gülümsedi. "Üzıldüm," dedi. "Bu zor bir durum olmalı."

İçgüdüsel olarak omuz silktim. Kötüyü görmezden gelip iyi olana doğru koşmak her zaman için kapıldığım bir dürtü olmuştu.

Fakat şu anda dürtülerim konusunda pek iyimser düşünemiyordum. Beni gitmek istediğim yere götürdüklerinden emin değildim.

Omuz silkmeyi kestim.

Sonra, onu uçuştan sonra bir daha asla görmeyeceğimi bildiğim için, konuşmayı bir adım ileriye götürmeye karar verdim. Ona, kendime bile ancak kısa bir süre önce itiraf edebildiğim bir şey söyledim. "Bazen, evim diyebileceğim yeri hiçbir zaman bulamayacağımdan korkuyorum."

Kadın elini kısacık bir an için benimkinin üzerine koydu. "Bulursunuz," dedi. "Henüz gençsiniz. Önünüzde uzun bir ömür var."

Yirmi dokuz yaşında olduğumu anladığı hâlde bunun genç bir yaş olduğunu mu düşündü yoksa yaşımı olduğundan daha küçük mü zannetti bilemiyordum.

"Teşekkürler," dedim. Çantamdan kulaklığımı çıkarıp kulaklarıma taktım.

Gülerek, "Belki uçuşun sonundaki alengirli beş dakikaya girdiğimizde, olmayan kariyer seçimlerimden bahsedebiliriz," diyerek güldüm. "Bu konu kesinlikle dikkatinizi dağıtmaya yetecektir."

Kadın genişçe gülümseyerek bir kahkaha patlattı. "Bunu bir lütuf olarak kabul ediyorum."

Yolcu çıkış kapısından geçtiğimde, sanki onu tanımayacakmışım ve beni eve götüreceğ kişinin o olduğunu bilmiyormuşum gibi elinde “Hannah Marie Martin” yazılı bir pankart tutan Gabby’yi gördüm.

Ona doğru koşmaya başladım ve yaklaştıkça, adımın yanına bir resmimin çizilmiş olduğunu gördüm. Bu kabataslak bir çizimdi ama o kadar da kötü sayılmazdı. Gabby’nin çiziktirdiği Hannah’nın büyük gözleri, uzun kirpikleri, minik bir burnu ve tek bir çizgiden oluşan dudakları vardı. Başının üzerine çizilen topuz çarpıcı bir şekilde abartılmıştı. Çöp adam olarak çizilmiş vücudundaki tek dikkate değer nokta, fazlasıyla büyük memelerimdi.

Kendimi bu şekilde tanımlamazdım ama itiraf edeyim, beni bir karikatüre dönüştürmek istediğiniz takdirde yüksek bir topuz ve koca memelerden oluşan bir figür çizmeniz gerekirdi. Bu tıpkı Mickey Mouse’un yuvarlak kulaklar ile beyaz eldivenlerden veya Michael Jackson’ın beyaz çoraplar ile siyah mokasenlerden oluşması gibi bir şeydi.

Gerçi koyu kahverengi saçlarım ve açık yeşil gözlerimle tasvir edilmeyi tercih ederdim ama tükenmez kalemle çizim yaparken renkler konusunda pek fazla seçeneğinizin olmamasını anlayabiliyordum.

İki yıl önceki düğün töreninden sonra Gabby’yi hiç bizzat ziyaret etmemiş olsam da geçtiğimiz yıllar boyunca her pazar günü onu görmüştüm. Pazar günleri ne işimiz olursa olsun veya ne kadar akşamdan kalma olursak olalım, mutlaka videolu görüşme yapıyorduk. Bu görüşmeler birçok açıdan, hayatımdaki en istikrarlı şeylerden biriydi.

Gabby ufak tefek ve incecikti. Saçları her zaman kısacıktı ve vücudunda bir gram bile fazlalık yoktu. Ona sarıldığımda, fiziksel olarak benden daha ufak olan birine sarılmanın ne kadar tuhaf bir his olduğunu ve ilk bakışta birbirimizden ne kadar farklı

göründüğümüzü hatırladım. Ben uzun boylu, kıvrımlı ve beyazdım. Gabby ise kısa boylu, ince ve siyahiydi.

Şu anda yüzünde hiç makyaj olmamasına rağmen, etraftaki kadınların çoğundan daha güzeldi. Bunu ona söylemedim çünkü nasıl cevap vereceğini biliyordum. Bunun gereksiz olduğunu belirtecekti. Birbirimize görünüşümüz için iltifat etmememiz veya hangimizin daha güzel olduğu konusunda yarışa girmememiz gerektiğini söyleyecekti. Haklıydı da, bu yüzden düşüncelerimi kendime sakladım.

Gabby'yle on dört yaşından beri tanışıyorduk. Lisenin ilk gününde, yerbilimi dersinde yan yana oturmuştuk. Kurduğumuz dostluk hızlı ve ölümsüzdü. İnsanlar bizden Hannah ile Gabby veya Gabby ile Hannah olarak bahsederlerdi; birimizin adı olmadan diğerimizin bahsi pek az geçerdi.

Ailem Londra'ya taşındığında, Gabby'nin ve ebeveynleri Carl ile Tina'nın yaşadığı eve taşındım. Carl ve Tina bana kendi çocuklarıymışım gibi davrandılar ve bana okul seçimi sürecinde rehberlik ettiler. Okula giderken, ev ödevlerimi yapıp yapmadığıma bakarlar ve gerek duyduklarında bana oda cezası verirlerdi. Carl beni düzenli olarak, kendisi ve babası gibi bir doktor olmam için ikna etmeye çalışırdı çünkü Gabby'nin bu yolu seçmeyeceğini çoktan anlamıştı. Gabby lisenin son senesinde, kamu hizmeti yapmak istediğine karar vermişti bile. Sanırım Carl beni son şansı olarak görmüştü. Ama Tina kendi yolumu bulmam için beni yüreklendirmişti. Ne yazık ki kendi yolumun ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Ama o zamanlar, her şeyin zamanla yerli yerine oturacağını ve hayattaki büyük gelişmelerin beni kendiliğinden bulacağını düşünmüştüm.

Üniversite eğitimimiz için birimiz Şikago'ya, diğerimiz ise Boston'a gittikten sonra ilişkimizi koparmadık ama kendimize yeni birer hayat oluşturmaktan da geri kalmadık. Gabby üniversitenin ilk senesinde onunla aynı okulda okuyan Vanessa adlı siyahi bir kızla arkadaş oldu. Bana sürekli okulun yakınındaki alışveriş merkezine gitmelerini ve katıldıkları partileri anlatmaya başladı. O dönemde Gabby'nin Vanessa'yla benden daha yakın bir dostluk

kuracağından ve onunla benim bilmediğim bazı şeyleri paylaşacağından endişelenmediğimi söylersem yalan olur.

Bir keresinde Gabby'yle telefonda konuşurken ona bu endişelerimi açtığımı hatırlıyorum. Saatlerdir Gabby'yle konuşmakta olduğum için ısınıp terden sıırılsıklam olan telefonumu kulağıma yapıştırmış, yurttaki çift kişilik, büyük boy yatağımda uzanıyordum.

"Sence Vanessa seni benden daha mı iyi anlıyor?" diye sordum. "İkiniz de siyahi olduğunuz için?" Bu soru ağzımdan çıkar çıkmaz utandım. Aklımdayken gayet mantıklı görünmüştü ama ağzımdan çıkınca birden deli saçması olduğunu fark etmiştim. Eğer kelimelerin kanatları olsaydı, onları aceleyle havada yakalar ve ağzıma geri tıkdardım.

Gabby bana güldü. "Sence beyaz insanlar, sırf beyaz oldukları için seni benden daha mı iyi anlıyorlar?"

"Hayır," dedim. "Elbette anlamıyorlar."

"O zaman kapa çeneni."

Öyle de yaptım. Gabby hakkında en çok sevdiğim şeylerden biri, çenemi ne zaman kapamam gerektiğini şıpsak anlayabiliyor olmasıydı. Aslına bakılırsa, çoğu zaman beni benden daha iyi tanıdığını kanıtlayabilen tek kişiydi.

Gabby el bağajımı centilmence bir hareketle alırken, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Tüm eşyalarını götürebilmek için şu valiz arabalarından birini kiralamamız gerekecek."

Güldüm. "Geçerli bir bahanem var. Ülkenin bir ucundan diğerine taşınıyoruz herhalde."

Mobilya veya büyük eşyalar satın almaktan uzun zaman önce vazgeçmiştim. Genelde eski kiracılardan kalan eşyaların olduğu kiralık dairelerde kalıyordum. Bir iki taşınmadan sonra IKEA'dan bir yatak satın alıp monte etmenin ve onu sadece altı ay sonra elli papele satmaya çalışmanın ciddi bir zaman ve para kaybı olduğunu öğreniyordunuz. Ama hâlâ ülkenin bir ucundan diğerine taşınma süreçlerini başarıyla atlatabilmiş birkaç parça eşyam vardı. Başlarından bunca olay geçtikten sonra onları satmak için epey katı yürekli olmam gerekirdi.

Gabby banttaki bavullarımı alırken, “Burada en azından dört şişe Portakallı Zencefil vücut losyonu olduğundan adım gibi eminim,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Sadece bir tane. Stoklarım tükenmek üzere.”

Vücut losyonu kullanmaya Gabby’yle tanıştığımız dönemde başlamıştım. Birlikte alışveriş merkezine gider ve farklı dükkânlardaki farklı losyonları koklardık. Ama ben her seferinde aynı losyonu alırdım. Portakallı Zencefil adlı olanı. Zulamda aynı losyondan tam yedi şişe olduğu zamanları bile hatırlarım.

Bavullarımın geri kalanı alıp valiz arabasına doldurduk ve arabayı kalabalık havaalanında bütün gücümüzle iterek park yerine vardık. Bavulları Gabby’nin minik arabasına doldurduktan sonra koltuklarımıza yerleştik.

Gabby arabayı otoparktan çıkarıp çevre yoluna giden sokağa saparken havadan sudan konuştuk. Bana yolculuğumun nasıl geçtiğini ve New York’tan ayrılmanın nasıl bir his olduğunu sordu. Ardından, misafir odasının ufak olmasından ötürü benden özür diledi. Ona gülünç olmamasını söyledim ve evinde kalma izin verdiği için teşekkür ettim.

Tarihin tekerrürden ibaret olduğunu görebiliyordum. Bir öncekinin üzerinden neredeyse on yıldan fazla bir zaman geçmişti ve şimdi kendimi yine Gabby’nin misafir odasında bulmuştum. On yıldan fazla olmuştu ama ben hâlâ bir yerden bir yere sürükleniyor ve Gabby ile ailesinin nezaketinden yararlanıyordum. Aradaki tek fark, bu sefer Gabby ve ebeveynlerinden oluşan bir aileyle değil, Gabby ve kocası Mark’tan oluşan bir aileyle kalacak olmamdı. Bu durum, ikimizin arasındaki en önemli farkın da altını çiziyordu; Gabby’nin yıllar içinde ne kadar değiştiğinin ve benim nasıl da yerimde saydığının. Gabby sorunlu gençlerle ilgilenen ve kâr amacı gütmeyen bir kalkınma kuruluşunda görevliydi. Bense bir garsondum. İşinde pek de iyi olmayan bir garson.

Gabby arabasını çevre yoluna sokarak uçarcasına sürmeye başladığında, bütün dikkatini yola vermesi gerekmediğinden mi yoksa

arabada atlayamayacağım kadar hızlı sürdüğünden mi bilinmez, havaalanında ona sarıldığımdan beri sormaya can attığı soruyu sordu. "Ee, son durum nedir? Ona taşınacağını söyledin mi?"

Yüksek sesle iç geçirdim ve pencereden dışarıya baktım. "Benimle iletişim kurmaması gerektiğini biliyor," dedim. "Onu bir daha asla görmek istemediğimi biliyor. Yani nerede olduğumu bilip bilmemesi pek de önemli değil."

Gabby doğruca yola bakıyordu ama söylediğim şeyden memnun kalarak başını salladığını görebiliyordum.

Şu anda onun onayına gerçekten ihtiyacım vardı. Onun benim hakkımdaki görüşleri şu anda kendi görüşlerimden çok daha sağlıklı bir turnusol testi olurdu. Son dönemlerim oldukça karmaşık geçmişti. Gabby'nin beni sonsuza dek seveceğini bilsem de, son zamanlarda bana olan koşulsuz desteğinin sınırlarını iyice zorlamış olduğumu biliyordum.

Bunun en büyük nedeniyse evli bir adamla düşüp kalkmaya başlamamdı.

İlk başta onun evli olduğundan haberim yoktu. Ve her nedense, bu durumun yaptığım şeyi akladığını düşünüyordum. Bana evli olduğunu söylememişti. Yanımdayken asla yüzük takmamıştı. Dergilerde yazdığı gibi yüzükparmağında diğer bölgelerden daha açık renkli bir yüzük izi bile yoktu. Tam bir yalancıydı ve bu konuda oldukça başarılıydı. Bir şeylerden şüphelensem de durumu yüzüme karşı itiraf etmediği takdirde hiçbir şeyden sorumlu olmadığımı kendimi inandırmıştım.

Bir keresinde tam altı gün boyunca telefonlarıma cevap vermeyip sonra da sanki olağandışı hiçbir şey yokmuş gibi davrandığında şüphelenmeye başlamıştım. Sonra telefonunu kullanmama izin vermeyince hayatında başka bir kadın olduğundan şüphelendim. SoHo'daki bir restoranda iş arkadaşlarından birine rastladığımızda beni onunla tanıştırmak yerine, dışlerimin arasında bir şey kalmış olduğunu bahane ederek lavaboya gitmemi söylemesi üzerine, hayatındaki o başka kadının aslında ben olduğumdan şüphelendim. Söylediği gibi lavaboya gittim de. Ve dışlerimin ara-

sında hiçbir şey bulamadım. Ayrıca onun yanına dönüp az önce yapmaya çalıştığı şeyi anlamamışım gibi davranmadan önce ay-nadaki yansımama da birkaç saniyeden uzun bakamadım.

Gabby elbette tüm bunları biliyordu. Bunları ona da tam da kendime itiraf ettiğim netlikte itiraf etmişim.

Nihayet bir ay kadar önce Gabby'ye, "Sanırım Michael evli," dedim. Yatağında pijamalarımla oturmuş, dizüstü bilgisayarım-dan Gabby'yle konuşuyor ve eğreti topuzumu düzeltiyordum.

Gabby'nin düşük çözünürlüklü suratını buruşturmasını izle-dim. Sabrı tükenmeye başlarken, "Sana onun evli olduğunu söy-lemiştim," dedi. "Sana bunu haftalar önce söyledim. Bu ilişkiyi bitirmen gerektiğini söyledim. Çünkü bu yanlış bir şey. Çünkü o başka bir kadının kocası. Çünkü hiçbir erkeğin sana metresi gibi davranmaya hakkı yok. Sana bunların hepsini söyledim."

"Biliyorum ama evli olduğunu hiç düşünmemiştim. Öyle ol-saydı bana söylerdi diye düşündüm, sen de biliyorsun. Bu yüz-den evli olduğunu hiç düşünmedim ve gidip onu sorgulama-yacağım çünkü bu çok küçük düşürücü bir şey olur, değil mi?" Mantiğim böyle işliyordu. Onu küçük düşürmek istemiyordum.

"Şu saçma sapan işi bitirmen gerek, Hannah. Çok ciddiylim. Sen dünyaya birçok şey kazandırabilecek harika bir insansın. Ama yaptığın şey yanlış ve bunu sen de biliyorsun."

Onu dinledim. Ve ardından bana verdiği tüm tavsiyelerin bir kulağımdan girip diğerinden çıkmasını izledim. Sanki bu sözler bana değil de başka birine söylenmiş gibiydi.

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır," dedim. "Bence bu konuda haklı değilsin. Michael ve ben bir çarşamba gecesi, Bushwick'teki bir barda tanıştık. Ben asla Bushwick'e gitmem, ayrıca çarşamba-ları nadiren dışarı çıkarım. Michael da aynen benim gibi! Sence böyle bir şeyin tesadüf olması mümkün mü? İki insanın bu şekil-de bir araya gelmesi?"

"Benimle kafa buluyorsun, değil mi?"

"Neden kafa bulayım? Şurada sana kaderden bahsediyorum. Gerçekten. Evli olduğunu varsayarsak bile..."

“O evli.”

“Olup olmadığını bilmiyoruz. Ama öyle olduğunu varsayalım.”

“Evli.”

“Hadi evli diyelim. Yine de bu, tanışmamızın kaderin işi olduğu gerçeğini değiştirmez. Bence burada kaderin doğal süreci işliyor. Belki de gerçekten evlidir ama bizi kaderimiz bir araya getirdiği için bunun bir önemi yoktur.”

Gabby'nin söylediklerim karşısında hayal kırıklığına uğradığını sezebiliyordum. Bunu kaşlarının yukarı kalkmasından ve dudaklarının kıvrılmasından anlamıştım.

“Bak, onun evli olup olmadığını bilmiyorum,” dedim. Ama biliyordum. Bunu biliyordum. Ve bildiğim için, bu gerçekten olabildiğince kaçmam gerekiyordu. Bu yüzden, “Beni anlamalısın Gabby, gerçekten evli olsa bile ya onun kaderindeki kadın bensem? Aşkta ve savaşta her şey mubahtır.”

İki hafta sonra Michael'ın karısı onu yakaladı ve beni telefonla arayıp çığlıklar atmaya başladı.

Söylediğine göre Michael bunu daha önce de yapmıştı.

Karısı diğer iki ilişkisini yakalamayı başarmıştı.

Üç çocukları olduğunu biliyor muydum?

İşte bunu bilmiyordum.

İncittiğin insanların yüzlerini ve isimlerini bilmezken yaptığın şeyde bir mantık aramak çok kolaydır. Kafanda tamamen soyut bir kavram olarak yer eden diğer kişi karşısında kendini haklı görmek kolaydır.

Sanırım bilmediğim her şeyin soyut kalmasını istemem de bu yüzdendi.

“Evet ama...” oyununu oynayıp durmuştum. “Bundan emin olamayız,” oyununu. “Öyle olsa bile,” oyununu. Gerçekleri kendi ufak, tozpembe gözlüğümün ardından görmeyi seçmiştim.

Ve sonra ansızın, sanki gözlüğüm yüzümden düşüvermiş ve dünyayı o sersemletici siyah-beyaz hâliyle görmeye başlamışım gibi, ne yaptığımı fark etmiştim.

Gerçekle yüzleştüğimde onurlu davranmış olmam bir şeyi

değiştirir miydi? Karısının sesini duyduğumda ve çocuklarının isimlerini öğrendiğimde, onunla bir daha asla konuşmamaya yemin etmiş olmam fark eder miydi?

Gün gibi meydana çıkan kusurlarımı gördüğümde, derin bir pişmanlık duymamın bir önemi var mıydı? Yanlış gittiğinden şüphelendiğim bir şeyi meşrulaştırmak adına, gerçeklere göz göre göre kulaklarımı tıkadığım için kendimden nefret etmemin bir önemi var mıydı?

Gabby öyle düşünüyordu. Bu durumun beni akladığını düşünüyordu. Ama ben onun kadar emin değildim.

Michael hayatımdan çıktıktan sonra New York'ta yaşamaya devam etmek için hiçbir sebebimin kalmadığını fark ettim. Kışlar çetin ve soğuk geçiyor, milyonlarca insanın yaşadığı bu şehirde ne kadar da yalnız olduğumu yüzüme vuruyordu. Michael'dan ayrıldığım ilk hafta ailemi ve kız kardeşim Sarah'yı birçok kez aradım. Bunu sorunlarımdan bahsetmek için değil, tanıdık ve dostane sesler duyabilmek için yaptım. Sık sık birbirimize sesli mesajlar bırakıyorduk. Mesajlarıma her zaman cevap verirlerdi. Hem de her zaman. Ama ben onların ne zaman telefon görüşmelerine uygun olacaklarını hiçbir zaman tutturamıyordum. Ayrıca, aramızdaki zaman dilimi farkı nedeniyle, birbirimizi ancak günün ufacık bir kesitinde yakalayabiliyorduk.

Geçen hafta her şey üst üste gelmeye başladı. Kaldığım evin asıl kiracısı olan kız, iki hafta sonra evine geri döneceğini bildirdi. İşteki patronum, daha iyi vardiyaların göğüs çatalını gösteren kızlara verildiğini ima etti. Bowling Green'de arızalanan bir metroda yaklaşık kırk beş dakika mahsur kaldım. Michael telefonuma açıklama yapmasına izin vermem için yalvaran sesli mesajlar bırakıp durdu. Mesajlarında benimle birlikte olabilmek için karısından ayrılmak istediğini söylüyordu. Bu mesajların bana kendimi hem çok berbat hem de biraz iyi hissettirdiğini kendime itiraf ederken çok utandım.

Tüm bunların üzerine Gabby'yi aradım. Ve ağladım. Ona New York'taki hayatımın çizdiğim tabloda çok daha kötü bir durumda olduğunu itiraf ettim. İşlerin yolunda gitmediğini,

hayatımın istediğim yönde şekillenmediğini itiraf ettim. Değişmem gerektiğini söyledim.

Gabby bunları duyunca, "Eve gel," dedi.

Los Angeles'a taşınmaktan bahsettiğini anlamam birkaç dakikamı aldı. Doğduğum yeri evim gibi görmeyeli epey uzun zaman olmuştu.

"L.A.'e mi?" dedim.

"Evet," diye cevap verdi. "Eve gel."

"Ethan'ın da orada olduğunu biliyorsun," dedim. "Birkaç yıl önce tekrar Los Angeles'a taşındı."

Gabby, "O hâlde onunla tekrar görüşürsün," dedi. "İyi bir eski sevgiliyle yeniden bir araya gelmek, başına gelen en kötü şey olamaz herhalde."

Küçük pencereden dışarıya, aşağıdaki sokağı kaplayan kirli karlara bakarak, "Gerçi oranın havası buradan daha sıcaktır," dedim.

"Geçen gün yirmi üç derecedi."

Belki de hayatımda ilk defa, "Ama yaşadığın şehri değiştirmek asıl sorunu çözmez," dedim. "Demek istediğim, değişmesi gereken benim."

"Biliyorum," dedi. "Eve gel. Burada deış."

Duyduğum şeyler uzun zamandır ilk defa kulağıma mantıklı gelmişti.

Şimdiyse Gabby gözlerini yoldan ayırmadan elimi sıkıca tutuyordu. "Hayatının kontrolünü yeniden eline aldığın için seninle gurur duyuyorum," dedi. "Sadece bu sabah uçağa binmen bile hayatını toparlamaya başladığının bir göstergesi."

"Öyle mi dersin?"

Başını salladı. "Bence Los Angeles sana iyi gelecek. Sence de öyle değil mi? Köklerine geri dönmek. Bunca yıldır birbirimizden ayrı yaşayarak büyük bir suç işledik. Şu anda büyük bir adaltsizliğe son veriyorsun."

Güldüm. Bu taşınma olayını bir yenilgiden çok, bir zafer olarak görmeye çalışıyordum.

Sonunda sokağa vardık ve Gabby arabayı kaldırıma park etti.

Bir tepenin eteklerinde bulunan eğimli bir binanın önünde durmuştuk. Gabby ile Mark geçen yıl şehir merkezinde bir ev almışlardı. Sokaktaki binaların kapılarında yazan numaralara bakarak dört numaralı evi aradım. Daha önce buraya gelmemiş olabilirdim ama Gabby'ye aylardır kartlar, kekler ve çeşitli hediyeler gönderiyordum. Adresini ezberlemiştim. Akşamın loş ışığında doğru evi bulduğum anda, Mark'ın dışarı çıkıp bize doğru yürümekte olduğunu gördüm.

Mark uzun boylu ve geleneksel anlamda yakışıklı bir adamdı. Fiziksel olarak güçlü ve kabul görmüş erkeksilik ölçütlerine uygun biriydi. Ben her zaman güzel gözlü ve kirli sakallı erkeklerden hoşlanmışım ve Gabby'nin de öyle olduğunu zannediyordum. Ama o gidip sinekkaydı tıraşlı bir poster çocuğuyla evlenmişti. Mark sağlık nedenleriyle spor salonuna giden türden bir adamdı. Ben hayatımda bir kez bile böyle bir şey yapmamıştım.

Arabanın kapısını açarak bavullarımdan birini aldım. Gabby ise bir diğerini aldı. Mark arabanın yanına gelerek bizi selamladı. Bana sıkıca sarılarak, "Hannah!" dedi. "Seni görmek harika." Mark arabadan bavulların geri kalanını aldı ve birlikte eve doğru yürümeye başladık. İçeri girdiğimizde etrafıma bakındım. Oturma odasına yumuşak renkler ve ahşap yüzeyler hâkimdi. Tehlikesiz ama muhteşem bir seçim.

Gabby, "Odan üst katta," deyince üçümüz birlikte dar merdivenden yukarı çıktık. Koridorun karşı tarafında bir yatak odasıyla bir misafir odası vardı.

Gabby ve Mark beni misafir odasına yönlendirdiler. Odaya varınca elimizdeki bavulları yere bıraktık.

Burası ufak bir odaydı ama bu kadarı benim için yeterliydi. Odada, üzerinde beyaz renkli kabarık bir yorgan bulunan çift kişilik bir yatak, bir masa ve bir şifoniyer vardı.

Vakit geç olmuştu ve Gabby ile Mark'ın yorgun olduklarından emindim, bu yüzden acele etmek için elimden geleni yaptım.

"Siz gidip yatın, çocuklar. Ben kendi başıma yerleşirim."

Gabby, "Emin misin?" diye sordu.

Israr ettim.

Mark bana tekrar sarıldı ve yatak odasına geçti. Gabby ise ona hemen geleceğini söyleyerek biraz daha oyalandı.

"Burada olduğun için gerçekten çok mutluyum," dedi. "Onca şehri gezdikten sonra bir gün buraya geri geleceğini umuyordum. En azından kısa bir süreliğine. Yanımda olman hoşuma gidiyor."

Gülümseyerek, "İşte seninim," dedim. "Hatta belki de umduğundan çok daha yakınındayım."

Gabby, "Aptal aptal konuşma," dedi. "Bana sorarsan ikimiz de doksanlı yaşlara gelene kadar misafir odamda kalabilirsin." Bana sarıldı ve odasına çekilmek üzere kapıya yöneldi. "Eğer bizden önce uyanırsan kahve makinesini çalıştırmaktan çekinme."

Kapılarının kapandığını duyduğumda makyaj çantamı alarak banyoya girdim.

Banyodaki ışık parlak ve acımasızdı. Hatta haşın bile diyebilirdim. Lavabonun yanında büyüteçli bir ayna vardı. Aynayı alarak yüzüme doğru çektim. Kaşlarımı almam gerektiği kesindi ama genel olarak şikâyet edebileceğim bir şey göremedim. Aynayı tekrar yerine doğru iterken sol gözüm görüntüye girdi.

Gördüğüm şey karşısında derin inkârlara sürüklenirken yüzümü çekiştirdim. Sonra bırakarak eski hâline dönmesine izin verdim. Gözlerimi öylece aynaya dikerek cildimi inceledim.

Gözlerimin kenarlarında kaz ayakları belirmeye başlamıştı.

Kendime ait bir evim ve bir işim yoktu. Düzenli bir ilişkim, hatta evim diyebileceğim bir şehrim bile yoktu. Hayatımı nasıl sürdürmek istediğimle ve hayat amacımla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Bir hedefim yoktu. Ama zaman yine de beni yakalamayı başarmıştı. Farklı şehirlerdeki farklı mesleklerle oyalanarak geçirdiğim yıllar yüzüme yansımıştı.

Kırışmıştım.

Aynayı bıraktım. Dişlerimi fırçaladım. Kesin olarak bir gece kremi almaya ve güneş losyonunu kullanmaya karar verdim. Sonra odaya geçip yorganı kaldırdım ve yatağa girdim.

Şimdiye kadar yaşadığım hayat tam bir felaketi andırıyordu. Aldığım kararlar her zaman en iyileri olmamıştı. Ama burada yatıp gözlerimi tavana dikmeyecek, gecemi endişelerle mahvetmeyecektim.

Bu nedenle, yarın çok daha iyi seçimler yapmaya başlayacağıma inanarak derin bir uykuya daldım. Yarın her şey daha iyi olacaktı.

Yarın benim için yepyeni bir gün olacaktı.

Parlak, güneşli bir odada, telefonumun çalmasıyla uyandım.

Telefonu açarak, "Ethan!" diye fısıldadım. "Bugün cumartesi, ayrıca saat daha dokuz!"

Ethan, telefon hatlarından geçerken olduğundan daha da pürüzlü hâlâ gelen sesiyle, "Evet," dedi. "Ama biyolojik saatin hâlâ Doğu Yakası saatine ayarlı. Senin için öğlen vakti olmalı. Çoktan uyanmış olmalıydın."

Fısıldamaya devam ettim. "Tamam ama Gabby'yle Mark hâlâ uyuyorlar."

"Ne zaman görüşeceğiz?"

Ethan'la lisedeki ikinci senemin yıl sonu balosunda tanışmıştım.

O zamanlar hâlâ ailemle birlikte yaşıyordum. Gabby o gece bir çocuk bakıcılığı teklifi almıştı ve baloya gelmek yerine çalışmayı tercih etmişti. Bu nedenle baloya onsuz gitmişim ama bunun sebebi gitmeyi çok istemem değil, babamın bana Gabby olmadan asla bir yere gitmediğimi söyleyerek takılması yüzündendi. Ona yanıldığını göstermek istemişim.

Gecenin çoğunu duvara dayanıp zaman öldürerek geçirdim. O kadar sıkılmışım ki, Gabby'yi arayıp onu işi sona erdiğinde buraya gelmesi için ikna etmeyi bile düşündüm. Ama Jesse Flint gecenin başından beri Jessica Campos'la dans ediyordu ve

Gabby okulun başından beri Jesse Flint'i gördüğü anda erimeye başlıyordu. Bunu ona yapamazdım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde çiftler loş ışıkta öpüşmeye başladığında, yanımda duvara dayanmış etrafı izleyen kişiye baktım. Uzun boylu ve zayıftı; saçları darmadağın ve gömleği buruştu. Kravatı gevşetilmişti. O da bana baktı. Sonra yanıma gelerek kendini tanıttı.

Elini uzatarak, "Ethan Hanover," dedi.

Elini sıkarak, "Hannah Martin," diye karşılık verdim.

Ethan başka bir okulda, üçüncü sınıfta okuyordu. Buraya erkek arkadaşı olmayan komşusu Katie Franklin'in hatırına geldiğini söyledi. Katie'yi gayet iyi tanıyordum. Ailesine açılmaya hazır olmayan bir lezbiyendi. Bütün okul onunla Teresa Hawkins arasında arkadaşlıktan öte bir ilişki olduğunu biliyordu. Bu nedenle Katie'nin asıl durumu örtmek için yanında getirdiği çocukla flört etmemin yanlış bir şey olmayacağına karar verdim.

Ama çok geçmeden balodaki diğer insanları tamamen unuttuğumu fark ettim. Katie nihayet Ethan'ın yanına gelerek gitme vaktinin geldiğini söylediğinde sanki çok değerli bir şey elimden alınıyor gibi hissettim. Uzanıp Ethan'ı yakalamayı ve onun artık bana ait olduğunu haykırmayı bile düşündüm.

Ethan ertesi hafta sonu ailesinin evinde bir parti veriyordu ve beni de o partiye davet etti. Gabby'yle biz normalde partilere gitmezdik ama onu zorla partiye sürükledim. Ethan, kapıdan içeriye adım attığım anda neşelendi. Elimi yakalayarak beni arkadaşlarına tanıttı. Gabby'yi ise cips dolu kâselerin arasında bir yerlerde kaybettim.

Çok geçmeden Ethan'la birlikte üst kata çıktık. En üst basamağa, kalçalarımızı birbirine değdirerek oturduk ve en sevdiğimiz gruplardan bahsetmeye koyulduk. Ethan beni o karanlıkta, ayaklarımızın altındaki çılgın partiden uzakta öptü.

Bana, "Bu partiyi sadece seni davet edebilmek için verdim," dedi. "Sence bu aptalca bir şey mi?"

Başımı iki yana salladım ve onu bir kez daha öptüm.

Gabby bir saat sonra yukarı gelerek beni bulduğunda dudaklarım şişmişti ve boynumda bir morluk vardı.

Bir buçuk yıl sonra bekâretlerimizi birbirimize verdik. O sırada Ethan'ın ailesi şehir dışındaydı. Ethan'ın yatak odasında, onun altında uzanırken bana beni sevdiğini söyledi ve canımın acıyıp acımadığını sorup durdu.

Bazı kişiler ilk deneyimlerinden acınası veya gülünç olaylar olarak bahsederler. Benim için öyle değildi. İlk deneyimim sevdiğim ve tıpkı benim gibi, ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmayan biriyle olmuştu. İlk kez seks yaptığımda, karşımdaki adamla seviştim. Belki de sırf bu yüzden Ethan'a karşı hep bir zaafım olacaktı.

Sonra her şey paramparça oldu. Ethan, UC Berkeley'e kabul edildi. Sarah, Kraliyet Bale Okulu'ndan çağırıldı ve annemle babam eşyalarını toplayıp Londra'ya yerleştiler. Ben de Hudsonların evine yerleştim. Sonra Ethan, lise son sınıfa başlamamdan bir hafta önceki ılık ağustos sabahında, ailesinin arabasına binerek Kuzey Kaliforniya'ya doğru yola çıktı.

İlişkimizi ekim ayının sonuna dek sürdürmeyi başardık. Ama zamanı geldiğinde, birbirimize bunun yalnızca bir zamanlama hatası olduğunu, uzak mesafe ilişkilerinin zorluklarla dolu olduğunu söyleyerek ayrıldık. Yaz geldiğinde tekrar devam edeceğimize dair birbirimize söz verdik. Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini, hâlâ birbirimizin ruh ikizi olduğumuzu söyledik.

Fakat bu, liseli âşıkların her sonbahar mevsiminde yaşadıkları teranenin aynısıydı.

Doğu Yakası'nda yaşamak Londra'yı ziyaret etmek açısından çok daha uygun olacağı için Boston ve New York'taki okullardan birini düşünmeye başladım. Ethan Noel tatili için eve geldiğinde ben Chris Rodriguez adlı bir çocukla çıkıyordum. Yaz tatili için geldiğinde ise bu sefer o Alicia Foster adlı bir kızla çıkıyordu.

Boston Üniversitesi'ne kabul edilmem ilişkimiz için son darbe oldu.

Çok geçmeden aramıza binlerce kilometrelik mesafe girdi ve bu mesafeyi kısaltmak adına hiçbir planımız yoktu.

Ethan'la ara sıra görüşmeye devam ettik. Arada bir telefonla görüşüyor ve ortak arkadaşlarımızın düğün törenlerinde dans ediyorduk. Ama aramızda ayrıldığımızdan beri dile getirmediğimiz bir gerginlik vardı. Hayata dair planlarımızı ve verdiğimiz sözleri yerine getirmediğimize dair o his asla tamamen yok olmadı.

Ethan bunca yıl sonra gözüme hâlâ tüm diğer insanlardan daha muhteşem görünüyordu. Onu unutmayı başarmış olmama rağmen içimde yanan ateşi asla tam olarak söndürememiştim. Sanki ufak ve kontrol altında kalmaya mahkûm olmasına rağmen asla sönmeyecek bir kılavuz ateşi gibi, her zaman yanmaya devam etmişti.

Ethan, "Hesaplarıma göre tam on iki saattir aynı şehirdeyiz," dedi. "Benimle görüşmeden bir on iki saat daha geçirmene izin verirsem iki olsun."

Güldüm. "Şey, görünüşe göre ucu ucuna yetiyeceğiz," dedim. "Gabby, Hollywood'da bu gece kesinlikle gitmemiz gereken bir bar olduğunu söylüyor. Onları yeniden görebilmem için liseden bir sürü arkadaşımızı davet etmiş. Buna 'eve hoş geldin partisi' diyor. Bilmiyorum, bence çok saçma."

Ethan güldü. "Bana mesaj atıp yeri ve zamanı söyle. Orada olacağım."

"Harika. Süper olacak."

Ona veda etmeye yeltendim ama telefonun öbür ucundan bir kez daha sesi yükseldi. "Hey, Hannah."

"Efendim?"

"Eve dönmeye karar vermene çok sevindim."

Güldüm. "Ne de olsa seçebileceğim pek bir şehir kalmadı."

"Bilmem," dedi. "Ben sonunda hatanı anlayıp kendine geldiğini düşünmek istiyorum."

Bavulumdaki eşyaları birer birer çıkarıp misafir odasına saçmaya başladım.

Beni izleyen Gabby ve Mark'a dönerek, "Yemin ederim ki hepsini toplayacağım," dedim. İki de giyinmiş bir hâlde kapı eşliğinde duruyorlardı. En azından on dakikadır hazır ve nazır bir şekilde beni bekliyorlardı.

Gabby, "Defileye falan gitmiyoruz ki," dedi.

Ona, "Los Angeles'a dönüşümün ilk gecesi bu," diye hatırlattım. "Güzel görünmek istiyorum." Üzerime siyah bir tişört ve siyah kot pantolon giymiş, uzun küpeler takmış ve elbette saçımı tepede topuz yapmıştı. Sonra buranın New York olmadığını hatırlamıştım. Burası Los Angeles'tı. Öğlen vakti dışarıya tam on altı derecedi.

"Sadece kolsuz bir tişört bulmak istiyorum," dedim. Odaya fırlattığım kıyafetleri taramaya başladım. Camgöbeği renginde bir kolsuz tişört bulup üzerime geçirdim. Çabucak siyah, topuklu ayakkabılarımı giydim. Aynaya bakıp topuzumu düzelttim. "Geri döndüğümüzde odayı toparlayacağım, söz veriyorum."

Mark'ın bana güldüğünü fark ettim. Bazen yapacağımı söylediğim şeyleri kesinlikle yapmadığımı gayet iyi biliyordu. Gabby ona benim burada kalıp kalamayacağımı sorarken bir yandan da "Muhtemelen tüm eşyalarını etrafa savuracak," diyerek onu gerçeklere hazırlamış olmalıydı. Ama Mark'ın ona, bunun sorun olmayacağını söylediğinden emindim. Bu yüzden kendimi çok da kötü hissetmiyordum.

Ama bence Mark'ın gülmeye başlamasının asıl sebebi bu değildi. "Bu kadar dağınık biri olmana rağmen dışarıdan oldukça derli toplu görünüyorsun."

Gabby önce ona, sonra da bana gülümsedi. "Bence de. Fena hâlde güzelsin." Kapının tokmağını tuttu ve sonra bana dönerek,

“Bir kadın sadece görünüşüyle değerlendirilemez, tabii.” dedi. Kendine engel olamıyordu. Bu etik davranma güdüsü onun yanında vardı. Gabby’yi işte bu yüzden seviyordum.

Onların arkasından giderek arabaya binerken, “İkinize de çok teşekkür ederim,” dedim.

Mekâna girdiğimizde içerisi oldukça sessizdi. Gabby ile Mark yerlerine oturdular, bense içkilerimizi almak üzere bara yöneldim. Mark ve kendim için birer bira, Gabby için de bir kadeh şarap söyledim. Hepsi yirmi dört dolar tuttu. Kredi kartımı barmene uzattım. Hesabımda ne kadar para olduğunu bilmiyordum çünkü bakmaya korkuyordum. Ama birkaç hafta geçinmek ve kendime bir daire kiralamak için yeterli paramın olduğunu biliyordum. Mark ve Gabby’yi söğüşlemek istemiyordum, sonuçta bana kalabileceğim bir yer verecek kadar cömert davranmışlardı. Bu nedenle endişelerimi bir kenara iterek hesabı ödedim.

Biraları masaya götürdüm ve Gabby’nin şarabını almak için bara geri döndüm. Yerime oturduğumda, bir kadının masamızda bize katılmış olduğunu gördüm. Onunla birkaç yıl önce, Mark ve Gabby’nin düğününde tanışmıştım. Adı Katherine’di sanırım. Birkaç sene önce New York Maratonu’nda koşmuştu. Yüzleri ve isimleri hatırlamakta çok iyiydim. Sadece bir kez gördüğüm kişiler hakkındaki bazı ayrıntıları net bir şekilde hatırlayabiliyordum. Ama bu yeteneğimi insanlara belli etmemem gerektiğini uzun zaman önce öğrenmiştim çünkü bazen insanları korkutabiliyordum.

Katherine elini uzatarak, “Ben Katherine,” dedi.

Elini sıkarak kendimi tanıttım.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. “Los Angeles’a tekrar hoş geldin!”

“Teşekkürler,” dedim. “Aslında, sanırım dana önce tanışmıştık.”

“Öyle mi?”

Sanki yeni yeni hatırlamaya başlıyormuşum gibi yaparak, “Evet, Gabby ile Mark’ın düğününde. Evet, evet...” dedim. “Ya-

nılmıyorsam bir maratona katıldığını söylemiştin. Boston mıydı? Yoksa New York mu?"

Gülümsedi. "New York! Evet! Muhteşem bir hafızan var."

Böylece Katherine'in benden hoşlanmasını sağladım. Eğer bunları doğrudan söyleseydim, yani, "Ah, biz daha önce tanışmıştık. Düşünde sarı bir elbise giymiştin ve New York Maratonu'nda koşmanın hayatında yaptığın en zorlu ama en tatminkâr şey olduğunu söylemiştin," deseysen, benim ürkütücü biri olduğumu düşünecekti. Bunu yapmamam gerektiğini maalesef zor yoldan öğrenmiştim.

Çok geçmeden lise arkadaşlarım da bize katılmaya başladılar. Gabby'yle birlikte takıldığımız kızların hepsi buradaydı: Brynn, Caitlin, Erica. Her birini gördüğümde çığlıklar atarak nefesim yettiğince isimlerini haykırdım. Tanıdık bir yerde tanıdık yüzler görmek ve seni on beş yaşındayken tanıyan insanların senden hâlâ hoşlandıklarını fark etmek harika bir histi. Brynn eskisinden çok daha olgun görünüyordu; Caitlin daha zayıftı; Erica ise hâlâ aynıydı.

Çok geçmeden Mark'ın işten arkadaşları da eşleriyle birlikte aramıza katılınca masamız bize dar gelmeye başladı.

İnsanlar yanlarındakilere içki ısmarlamaya başladılar. Atılan tekleri vakit geçtikçe şu veya bu kişiler üstleniyordu. Ama ben biramı yudumlamayı uzun bir zaman dilimine yaydım ve üzerine birkaç tane diyet kola aldım. New York'tayken çok içerdim. Michael'la birlikteyken de çok içerdim. Değişmeye bu gecedten başlayacaktım.

Tekrar bara yöneldim ve o sırada Ethan'ın kapından içeriye girdiğini gördüm.

Boyu hatırladığımdan daha uzundu ve üzerinde pantolonunun içine sokulmamış mavi bir gömlek ve siyah bir kot pantolon vardı. Saçları kısa ve karmakarışık, sakalı ise birkaç günlüktü. Ethan lisede tatlı bir çocuktü. Şimdiyse nefes kesici ölçüde yakışıklıydı. Sanırım yaşlandıkça daha da yakışıklı olacaktı.

Gözlerinin kenarlarında benimkiler gibi kaz ayakları olup olmadığını merak ettim.

Beni görebilmek için kalabalık bara göz gezdirmesini izledim. Elimdeki içkilerin parasını ödeyerek ona doğru yürüdüm. Beni görmeyeceğinden endişelenmeye başladığım sırada nihayet bakışlarını yakaladım. Birden canlandı ve kocaman gülümsedi.

Çabucak yanıma gelerek bana sıkıca sarıldı. İçkileri dökmek için kısa bir süreliğine barın kenarına bıraktım.

“Selam,” dedi.

“Gelmişsin!” dedim.

“Asıl *sen* gelmişsin!” diye karşılık verdi.

Ona bir kez daha sarıldım.

“Seni yeniden görmek gerçekten güzel,” dedi. “Her zamanki gibi çok güzelsin.”

“İnceliğin için teşekkür ederim,” dedim.

Gabby kendine yol açarak bize yöneldi.

Ethan ona sarılmak için eğilerek, “Gabby Hudson,” dedi.

Gabby, “Ethan!” dedi. “Seni görmek ne güzel.”

“Gidip bir içki alayım, birkaç saniye içinde masada olurum.”

Başımı salladım ve Gabby’yle birlikte masamıza döndük.

Gabby bana bakarak kaşlarını kaldırdı.

Tek bir sözcük bile etmeden etraflı bir konuşma yapmıştık.

Kısa süre sonra içerideki müzik o kadar yükseldi ve bar o kadar kalabalıklaştı ki, kendi söylediklerimizi bile duyamaz hâle geldik.

Ethan masaya geldiğinde, Caitlin’in söylediklerini duymaya çalışıyordum. Ethan yanımda dikildi ve bir parça bile çekingenlik belirtisi göstermeden kolunu benimkinin üzerine dayadı. Birasını yudumlayarak Katherine’e döndü ve yüksek sesli müzik yüzünden zorlanarak muhabbet etmeye başladılar. Bir an için bakışlarımı kaldırdığımda Ethan’ın ona sanki bir espri yapıyor muşçasına, dikkatle baktığını gördüm. Katherine’in başını geriye atarak gülmesini izledim.

Katherine’in bu kadar alımlı olduğunu daha önce fark etme-

miştim. Daha önce gözüme sıradan biri gibi görünmüştü. Ama şu anda oldukça çekici olduğunu görebiliyordum. Uzun, sarı saçlarına fön çekilmişti. Üzerine tam oturan safir mavisi elbisesi vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu. Sutyen giymeye gerek duymadığı belliydi.

Ben sutyensiz sokağa bile çıkamazdım.

Gabby elimi yakalayarak beni dans pistine doğru çekiştirmeye başladı. Caitlin'in bize katılmasının ardından Erica ve Brynn de yanımıza geldi. Birkaç şarkı boyunca dans ettikten sonra Ethan ve Katherine'in de dans pistine yöneldiklerini gördüm. Mark ise masadaki arkadaşlarıyla kalarak birasıyla ilgilenmeye devam etti.

Gabby'ye dönerek, "Mark dans etmeyi sevmez mi?" diye sordum.

Gabby gözlerini devirdi. Bu tepkisine gülerken gözüm, kendi etrafında dönerek dans eden Katherine'e ilişti. Onu döndüren kişi Ethan'dı.

Gecenin sonunda bardan birlikte ayrılıp ayrılmayacaklarını merak ettim ve hemen ardından, bu düşüncenin canımı bu kadar çok sıkmasına ve hislerimin bu kadar net bir şekilde ortaya çıkmasına şaşırdım.

Şarkı sona ererken Ethan güldü. Katherine'le birbirlerinden ayrıldılar ve bir beşlik çaktılar. Bu romantik bir hareketten ziyade dostane bir davranıştı.

Ethan'a bakarak eski ilişkimizi, onun yanında olmayı ne kadar sevdiğimi, onun yanındayken kendimi nasıl da evimde hissettiğimi, üniversiteye gittiğinde canımın ne kadar yandığını, birini gerçek anlamda sevmenin ne demek olduğunu anımsadım. Ben onu doğru sebeplerle sevmiştim. Doğru şekilde sevmiştim.

Gabby omzuma dokunarak beni gerçek hayata döndürdü. Ona bakmak için arkamı döndüm. Bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama müzik nedeniyle onu duyamadım.

Barın arka tarafındaki taraçayı işaret ederek, "Biraz hava alalım!" diye haykırdı. Elleriyle kendini yelledi. Güldüm ve arkasından giderek taraçaya çıktım.

Dışarı adımımızı attığımız anda, sanki farklı bir dünyadaymışız gibi hissettim. Hava serinlemiş ve binanın içindeki müziğin sesi alçalmıştı.

Gabby bana dönerek, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Ben mi?" dedim. "İyi, neden?"

"Nedeni yok," dedi.

Konuyu değiştirerek, "Demek Mark dans etmeyi sevmiyor, ha?" dedim. "Ama sen dans etmeye bayılırsın! Seni hiç dansa götürmüyor mu?"

Gabby başını iki yana salladı ve kaşlarını çattı. "Kesinlikle götürmüyor. Mark o tarz bir adam değil. Ama sorun etmiyorum. Sonuçta senle benden başka hiç kimse mükemmel değildir," diyerek espri yaptı.

Kapı açıldı ve Ethan dışarıya çıktı. "Neler kaynatıyorsunuz bakalım?"

"Mark dans etmeyi sevmiyormuş," dedim.

Gabby, "Gidip kırk yılın başında da olsa pistin tozunu atmasını sağlayabilir miyim bir bakayım," dedi. Bana gülümseyerek yanımızdan ayrıldı.

Ethan'la baş başa kaldık.

Ethan boş banka otururken, "Biraz üşümüş gibisin," dedi. "Sana gömleğimi verirdim ama altında hiçbir şey yok."

"Zaten kıyafet yönetmeliğine aykırı olurdu," dedim. "Artık Los Angeles'ta olduğuma göre, kolsuz tişörtle halledebilirim diye düşünmüştüm ama..."

Ethan, "Ama şubat ayındayız," dedi. "Ayrıca burası Los Angeles, ekvator değil."

Yanına otururken, "Bu şehrin bana bu kadar değişik gelmesi çok tuhaf. Halbuki burada uzun yıllar geçirdim," dedim.

"Evet, ama buradan ayrılırken sadece on sekiz yaşındaydın. Şimdi neredeyse otuzuna geldin."

"Ben yirmi dokuz demeyi tercih ederim."

Ethan güldü. "Geri dönmene çok sevindim. Seninle aynı şehirde yaşamayalı neredeyse... on üç sene oldu."

“Vay canına,” dedim. “Bu bana kendimi ‘neredeysen otuzuna geldin’ lafından çok daha yaşlı hissettirdi.”

Yeniden güldü. “Nasılsın?” diye sordu. “İyi misin? Keyfin yerinde mi?”

“Fena değilim,” dedim. “Halletmem gereken bazı meseleler var.”

“Konuşmak ister misin?”

Gülümseyerek, “Belki,” dedim. “Belli bir noktadan sonra.”

Başını salladı. “Seni seve seve dinlerim. Belli bir noktadan sonra.”

“Katherine’le aranızda neler oluyor?” diye sordum. Sesim umursamaz ve lakayt çıkmıştı. Sesime sanki bu meseleyi önemsemiyormuşum gibi bir hava vermeye çalışmış ve başarmışım.

Ethan başını iki yana salladı. “Hayır, hayır,” dedi. “Hiçbir şey. Birden benimle konuşmaya başladı, ben de onu biraz eğlendirdim.” Bana bakarak gülümsedi. “Görmeye geldiğim kişi o değil.”

İkimiz de bakışlarımızı kaçırmadan birbirimize baktık. Gözleri sanki dünyadaki tek insan benim gibi gözlerime odaklandı. Ethan’ın tüm kadınlara böyle bakıp bakmadığını merak ettim.

Sonra eğilerek beni yanağımdan öptü.

Dudakları tenime değdiğinde kapıldığım his, yıllarımı bu hissi arayarak geçirdiğimi ama hiç bulamadığımı fark etmemi sağladı. Kalbimin göğsümde takla attığını hissedeceğim o muhteşem ânı ararken geçici ilişkilerle, gönülsüz maceralarla ve evli adamlarla yetinmeyi seçmişim.

Onu öpüp öpmemek, başımı hafifçe çevirip dudaklarımı onunkilere bastırıp bastırmamak arasında gidip geldim.

Gabby ile Mark o anda kapıdan çıkarak yanımıza geldiler.

Gabby bize bakmadan önce, “Hey,” dedi. “Ah, çok özür dilirim.”

“Hayır, buna gerek yok,” dedim. “Selam.”

Ethan güldü. Ayağa kalkıp elini uzatarak, “Sen Mark olmalısın, değil mi?” dedi. “Ethan. Daha önce tanışma fırsatımız olmamıştı.”

“Evet. Selam. Tanıştığımızı sevindim.”

Gabby, “Üzgünüm,” dedi. “Bizim artık gitmemiz gerek.”

Mark, “Az önce, sabah erkenden işe gitmem gerektiğini öğrendim,” dedi.

“Pazar günü mü?” diye sordum.

“Evet. Yapmam gereken bazı şeyler varmış da.”

Saatime baktım. Gece yarısını geçmişti.

Ayağa kalkarken, “Ah, tamam,” dedim.

Ethan, “Aslında seni eve ben bırakabilirim,” dedi. “Gabby’nin evine. Bir süre daha kalmak istersen yani. Nasıl istersen.”

Bir an için Gabby’nin yüzüne çekingen bir gülümseme yayıldığını gördüm.

Kendi kendime güldüm. Çok belliydi, öyle değil mi?

Los Angeles’a geri dönerek sadece en yakın arkadaşımın desteğiyle daha iyi bir hayat kurmaya çalışmıyordum. Bir yandan da Ethan’la aramızda bitirilmemiş bir mesele olup olmadığını yeniden gündeme getiriyordum.

Uzun yıllarımızı birbirimizden ayrı geçirmiştik. Kendimize çok farklı hayatlar kurmuştuk. Şimdiyse geçmişe geri dönmüş-tük sanki. Bir partinin kenarında, dans eden diğer insanlardan uzakta flört ediyorduk.

Olur mu, olmaz mı?

Beni eve bırakmasına izin verirsem, bu beni mi yoksa onu mu daha fazla etkileyecekti?

Önce Ethan’a, sonra da Gabby’ye baktım.

Hayat uzundu ve karşımıza sonsuz sayıda fırsatlar çıkarı-yordu. Bu tür ufak kararların önemsiz olduğunu, ne yaparsam yapayım sonunda olmam gereken yere varacağımı, kaderimin eninde sonunda beni bulacağını düşünürdüm.

Bu yüzden kararımı...

Bu yüzden kararımı eve Gabby'yle birlikte gitmekten yana kullandım.

Hiçbir şey için acele etmek istemiyordum.

Ethan'a dönerek ona sarıldım. Kapının ardındaki DJ'in Madonna'dan *Express Yourself* adlı parçayı çalmaya başladığını duydum ve bir an için de olsa, verdiğim karardan pişmanlık duydum. Bu şarkıya bayılırdım. Sarah'yla birlikte bu şarkıyı arabada son ses dinledik. Annem saten çarşafarla ilgili olan kısmı söylememize asla izin vermezdi ama yine de severdik işte. Üst üste, defalarca aynı şarkıyı dinledik.

Sanki evren bana orada kalıp dans etmemi söylüyormuşçasına, Ethan'a ettiğim vedayı geri almayı düşündüm.

Ama almadım.

Ethan'a dönerek, "Eve gitmeliyim," dedim. "Geç oldu, ayrıca kendimi Batı Yakası zamanına ayarlamak istiyorum, anlarsın."

"Kesinlikle anlıyorum," dedi. "Bu gece harikaydı."

"Bence de! Seni arayabilir miyim?"

Ethan başını salladı ve Gabby'ye veda etmek üzere ona doğru döndü. Ardından Mark'ın elini sıktı. Tekrar bana döndüğünde kulağıma eğilerek, "Seni burada kalmaya ikna edemeyeceğime emin misin?" diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım ve gülümsedim. "Üzgünüm."

Ethan gülümserken belli belirsiz iç geçirdi ve bana yenilgiyi kabullendiğini belirten bir bakış attı.

Arabaya geri dönerken Erica, Caitlin, Brynn, Katherine ve o gece tanıştığım diğer insanlara veda ettik.

Arabaya yöneldiğimizde Gabby, "Ethan'ın evine gidersin diye düşünmüştüm," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Beni iyi tanıyamamışsın."

Bana şüpheli bakışlar fırlattı.

“Tamam, beni çok iyi tanıyorsun. Ama bence Ethan’la aramızda bir şeyler olacaksa, zamanı geldiğinde zaten olacak. Acele etmeye hiç gerek yok.”

“Bir şeyler olmasını istiyor musun peki?”

“Bilmem!” dedim. “Belki? Bir süre sonra? Onun gibi dürüst, güvenilir ve nazik biriyle olmam gerektiğini düşünüyorum. Onunla birlikte olmak, erkekler konusunda doğru bir adım atmak olur.”

Arabaya vardığımızda Mark bizim için kapıları açtı ve Gabby’ye dönerek, eve giderken Wilshire Bulvarı’nı kullanacağını söyledi. “En kolayı öyle olur, değil mi? Hem trafik de daha sakindir.”

Gabby, “Evet,” dedi ve ardından bana dönerek, Los Angeles Sanat Müzesi’ndeki Urban Light adlı yeni ışık heykelinden haberdar olup olmadığını sordu.

“Hayır,” dedim. “Duyduğumu sanmıyorum.”

“Bence çok hoşuna gider,” dedi. “Birkaç yıl önce yapıldı. Eve giderken yanından geçeceğiz, sana gösteririm. Bu arada, tüm bunlar Los Angeles’ı sana yeniden sevdirme planımın birer parçası.”

“Heyecanlandım,” dedim.

Gabby, “İnsanlar Los Angeles’ın kendine ait bir kültürü olmadığını söylerler,” dedi. “Bu yüzden, onlara yanıldıklarını kanıtlayacak ve senin burada kalmanı sağlayacağım.”

Ona, “Neredeyse yirmi senemi burada geçirdiğimi hatırlıyor-sundur umarım?” dedim.

Mark arabayı çalıştırarak yola bakarken Gabby bana dönerek, “Bir türlü sormaya fırsatım olmadı,” dedi. “Ailen ve Sarah nasıllar?”

“Annemle babamın keyifleri yerinde,” dedim. “Sarah şu aralar Londra Bale Topluluğu’nda dans ediyor ve sevgilisi George’la birlikte yaşıyor. Onunla henüz tanışmadım ama annemle babam ondan hoşlanmışlar, o yüzden sorun etmiyorum. Babamın işi iyi gittiği için annem yarı zamanlı çalışmayı düşünüyor.”

Bana bildiğimiz anlamda para göndermiyorlardı ama yıllar yılı, Noel tatilinde elime o kadar yüklü bir para sıkıştırıyorlardı ki, kendimi yılbaşı ikramiyesi almışım gibi hissediyordum. Ailemin gerçekte ne kadar parası olduğunu bilmiyordum ama görünüşe göre epey fazlaydı.

Mark, "Artık Amerika'ya hiç gelmiyorlar mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ben yanlarına gidiyorum."

Mark, "Londra'ya gitmek için her bahane geçerlidir, öyle değil mi?" dedi.

"Doğru," dedim ama bu pek de doğru değildi. Ailem asla Amerika'ya geri dönmekten bahsetmemişti. Biletlerimi onlar aldığı için de bu konuda pek bir söz hakkım olmayordu.

Arabanın penceresinden dışarıya baktım ve yanımdan hızla geçip giden sokakları seyretmeye koyuldum. Gençken bu sokaklarda çok işim olmazdı. Şehrin pek bilmediğim bir kısmına gelmiştik.

Gabby bana dönerek, "Bu gece eğlendin mi?" diye sordu.

"Evet, hem de çok," derken bakışlarımı yanlarından geçtiğimiz kaldırımlar ve dükkânlardan ayırmadım. "Arkadaşlarınız bir harika, ayrıca liseden kızları görmek çok iyi geldi. Caitlin neredeyse on beş kilo vermiş!"

Gabby, "Sanırım Weight Watchers diyeti yaptı," dedi. "Gayet iyi gidiyor. Gerçi daha önce de iyiydi. Bir kadın değer görmek için ince olmak zorunda değil sonuçta."

Mark'ın dikiz aynasından bana gülümsediğini gördüm ve ona aynı şekilde karşılık verdim. Gabby'nin etik doğruculuğuna verdiğimiz bu ortak tepki, belli bir yakınlık kurmamızı sağlıyordu. Gülecek gibi oldum ama son anda kendime engel olmayı başardım. Gabby haksız değildi. Bir kadının değerli olabilmek için incecik olmasına gerek yoktu. Caitlin kilo vermeden önce nasıl biriye, verdikten sonra da öyleydi. Sadece Gabby'nin bunu her seferinde belirtme ihtiyacı hissetmesi komiğime gidiyordu. Başkalarının da böyle düşündüğünü bir türlü kanıksayamıyordum.

Gabby'nin telefonu öttü. Ekrandaki mesajı okuyup telefonu

hemencecik benden saklamasını izledim. Benden bir şeyler saklamayı hiçbir zaman becerememişti.

“Neymiş?” diye sordum.

“Ne neymiş?”

“Telefona gelen?”

“Hiiç.”

“Gabby, yapma,” dedim.

“Önemli bir şey değil.”

“Telefonu bana ver.”

Gabby isteksizce telefonu elime bıraktı. Mesaj Katherine’dan gelmişti.

Ethan’ın evine gidiyorum. Sence hata mı yapıyorum?

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi oldu. Başımı çevirdim ve tek kelime etmeden telefonunu Gabby’ye geri verdim.

Gabby arkasına dönerek bana baktı. Usulca, “Hey,” dedi.

“Üzülmedim,” diye cevap verdim ama sesim cılız ve tiz çıkmıştı. Üzgün olduğum her hâlimden belliydi.

“Yapma,” dedi.

Güldüm. “Sorun yok. Nasıl isterse öyle yapsın.” Aramızda hâlâ bir şeylerin olduğunu umarak Ethan’ın yanında kalmadığım için sevindim. “Bu gece özellikle onunla kalmak istemedim çünkü aramızda tek gecelik bir şeylerin yaşanmasını istemiyorum. Bir şeyler yaşanırsa tabii. İşte gördünüz. En azından utanç duymaktan kurtuldum.”

Gabby bana kaşlarını çattı.

Yüzüme savunmacı bir tebessüm yerleştirdim. Sanki ne kadar fazla gülersem, bana karşı beslediği acıma duygusunu o kadar büyük bir güçle kendimden uzaklaştırarak pencereden dışarıya atabilirdim. “Ethan harika biri. Öyle olmadığını söylemiyorum ama görüyorsun işte. Eğer böyle olacaksa hiç olmasın.”

Yeniden pencereden dışarıya baktım ve sonra aniden Gabby’ye döndüm.

“Aslında Katherine’dan hoşlandım,” dedim. “Kafa bir kıza benziyor.”

Mark, "İzninizle," diyerek araya girdi. "Aranızda neler yaşadığını pek iyi bilmiyorum ama başka biriyle yatıyor olması onun..."

"Biliyorum," dedim. "Ama bu olanlar, ilişkimizin geçmişte kalması gerektiğini kanıtıyor. Demek istediğim, ilişkimizin üzerinden on yıldan fazla zaman geçti. Gerçekten sorun değil."

Gabby, "Konuyu değiştirmek ister misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Lütfen."

"Peki, yarın sabah Mark'ı işe uğurladıktan sonra kahvaltıya gitsek nasıl olur?"

Başımı çevirip pencereden bakarak, "Olur," dedim. "Yemekten bahsetmeyi tercih ederim."

Gabby, Mark'a dönerek, "Sence onu nereye götüreyim?" diye sordu. Ardından, daha önce hiç duymadığım restoran isimleri sıralamaya başladılar.

Mark bana dönerek kahvaltımı tatlı mı yoksa tuzlu mu sevdiğimi sordu.

"Yani pankek ve yumurta arasında bir seçim yapmamı mı istiyorsun?"

"Aynen."

"Tarçınlı çörekler satan yerleri severim," dememle aynı anda Gabby de, "Hannah tarçınlı çöreğe bayılır," dedi.

Çocukken babam beni Primo'nun Çörekleri diye bir yere götürürdü. Orada kocaman, sıcacık tarçınlı çörekler satılırdı. Bunu her pazar günü yapardık. Sonra ben büyümeye, babam ise eskisinden daha meşgul biri olmaya başladı. Bir noktadan sonra ailem zamanının çoğunu Sarah'ı çeşitli prova ve resitallere götürerek geçirir oldu; bu yüzden birlikte gittiğimiz kahvaltılar azaldı. Ama arada bir yaptığım kaçamaklarda tarçınlı çörek yemeye devam ettim. O çöreklerle bayılıyordum.

Gabby'nin ailesinin yanına taşındığımda, Gabby'nin annesi Tina benim için şu kutularda satılan çörek karışımlarından almaya başladı. Çörekleri hafta sonu kahvaltılarında pişirirdi. Yaptığı çöreklerin altları her zaman yanık olurdu, ayrıca Tina paketten

çıkan şekerli sosu pişen çöreklerin üzerine dökerken epey cimri davranırdı ama bunların hiçbirini umursamazdım. Kötü bir tarçnlu çörek bile benim için iyi bir tarçnlu çörekti.

Mark'a dönerek, "Hele üzerinde bolca şekerli sos olanlara," dedim. "Bir tane çöreğin tam bir günlük kalori içeriyor olması umurumda bile değil. Gabby, eğer senin için de sakıncası yoksa yarın Primo'ya gidebiliriz, tabii eğer yerini bulabilirsem."

Gabby, "Anlaştık," dedi. "Tamam, müzeye neredeyse vardık. Tam şurada. Buradan bakınca ışıkların bir kısmı görülebiliyor. Bak."

Gabby'nin başının üzerinden karşıya baktım ve işaret ettiği ışıkları gördüm. Yeşil yanan trafik ışıklarından yavaşıca geçtik ve Los Angeles Sanat Müzesi'nin önündeki kırmızı ışıkta durakladık. Urban Light, bu noktadan gayet iyi görünüyordu.

Karşımızda art arda sıralanmış bir sürü aydınlatma vardı. Bu sokak lambaları her yerde görebileceğiniz, yukarıdaki kıvrımlı ucunda birer ampul bulunan direklerden değillerdi. Bunlar eski moda lambalardı. Sanki Gene Kelly yağmurun altında şarkı söylerken lambaların direklerinden sallanmış gibiydi.

Pencereden dikkatle bakarak onları seyrettim. Sanırım güzellikleri basitliklerinden geliyordu. Şehir ışıklarının ardındaki kapkaranlık gece manzarası gizemli ve büyümlü bir hava yaratıyordu. Belki de bu aydınlatmayla verilmeye çalışılan mesaj, kapkaranlık bir bölgenin ortasındaki aydınlık şehrin yarattığı mecazi bir... Tamam, tamam, yalan söylüyorum. Hiçbir şey anlamamıştım.

Gabby, "Ne diyeceğim," dedi. "Neden dışarı çıkmıyoruz? Sence de iyi fikir değil mi, Mark? Arabayı park edip lambaların önünde bir fotoğrafımızı çekebilir miyiz? Hannah'nın dönüşünün şerefine?"

Mark başını salladı ve trafik ışığı yeşile dönünce arabayı kaldırıma çekti. Arabadan inerek lambaların tam ortasına geçtik.

Sırayla birbirimizin resimlerini çektik. Gabby'yle ben lamba direğinin arasında durup kollarımızı birbirimizin omzuna attık ve Mark bizi fotoğrafladı. Fotoğraflarından birinde yüzlerimiz-

de abartılı gülümsemeler vardı. Diğer ikisinde, Gabby'yle birbirimizin yanaklarına öpücükler konduruyorduk. Bir diğerinde, direklerden birinin iki yanına geçmiş, kameraya poz veriyorduk. Gabby'yle olan fotoğraf seansımız sona erdiğinde Mark'la ikisinin fotoğrafını çekmeyi önerdim.

Mark'la yer değiştirdik ve ikisinin fotoğrafını çekmek için telefonumu çıkardım. Gabby ile Mark birbirlerine sıkıca sarılarak, direğin altında kameraya poz verdiler. Birazcık geriye giderek, daha iyi bir açı yakalamaya çalıştım.

"Bekleyin," dedim. "Lambaların tamamını kadraja almak istiyorum." Direklerin üst kısmını da kapsayacak kadar geriye gitmeye çalışırken kaldırımın kenarına ulaştım. Hâlâ istediğim açıyı elde edememiştim, bu nedenle yaya geçidinin düğmesine bastım ve sokağa kadar gerileyebilmek için yeşil ışığın yanmasını bekledim.

"Sadece bir saniye daha bekleteceğim!" diye seslendim.

Gabby, "Güzel çeksen iyi edersin!" diye haykırdı.

Trafik ışığı kırmızıya döndü ve turuncu el işareti değişerek beyaz renkli bir yaya figürüne dönüştü. Yola adım atarak yaya geçidinde durdum.

Arkamı döndüm. Fotoğrafın açısını ayarladım: Sonunda Mark ve Gabby'yi bir ışık denizinin içine alabilmişim. Deklanşöre bastım. Çektiğim fotoğrafı kontrol ettim. Ne olur ne olmaz diye ikinci bir fotoğraf daha çekmeye hazırlandım.

Lastiklerin ciyaklamasını duyduğumda kaçmak için çok geç kalmıştım.

Sokağın karşı tarafına savruldu. Dünya dönmeye başladı. Sonra her şey şaşkıncu bir şekilde hareketsizleşti.

İşıklara baktım. Gabby'yle Mark'a baktım. Ağızları sonuna kadar açık ve kolları bana doğru uzanmış bir hâlde bana doğru koşuyorlardı. Sanırım çılgın atıyorlardı ama onları duyamıyordum.

Hiçbir şey hissetmiyordum. Hiçbir şey hissedemiyordum.

Bana sesleniyorlardı galiba. Gabby'nin bana doğru uzandığı-